

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН ЛЕДЕНИЯТ ДРАКОН

Превод от английски: Валерий Русинов, 2014

chitanka.info

*На Финс, който пръв се сети за това, с цялата ми
любов*

ПЪРВА ГЛАВА

ДЕТЕ НА ЗИМАТА

Адара обичаше зимата най-много от всичко, защото щом светът изстинеше, идваше леденият дракон. Така и не беше съвсем сигурна студът ли носи ледения дракон, или леденият дракон носи студа.

Това бе един от онези въпроси, които често тревожеха брат й Джеф, с две години по-голям от нея и неутолимо любопитен. Но Адара не се интересуваше от такива неща. Стига студът, снегът и леденият дракон да идваха навреме, беше щастлива.

Винаги знаеше кога им е ред да дойдат, заради своя рожден ден. Адара беше зимно дете, родено в най-лютия мраз, който помнеха хората, дори баба Лора, която живееше в съседната ферма и помнеше неща, случили се преди всички други да са били родени.

Хората все още говореха за онзи мраз. Адара често ги слушаше.

Говореха и за други неща. Казваха, че точно онзи ужасен мраз убил майка ѝ: промъкнал се през дългата нощ на родилните ѝ мъки покрай големия огън, който напалил бащата на Адара, и пропълзъл под пластове одеяла, покрили ложето на родилката. И казваха, че студът влязъл в Адара още в утробата на майка ѝ, че кожата ѝ била бледосиня и ледена на допир, когато се появила на бял свят, и че така и не се стоплила през всичките години оттогава. Зимата я докоснала, белязала я и я направила своя.

Вярно беше, че Адара от малка странеше от другите деца. Беше много сериозно малко момиченце и рядко си играеше с другите. Беше красива, казваха всички, но със странна, отчуждена красота, с бледата ѝ кожа, русата коса и големите ясни сини очи.

Усмиваше се, но не често. Никой никога не я беше виждал да плаче. Веднъж, когато бе само на пет, стъпи на гвоздей, забит в една дъска, останала скрита под снежна пряспа, и той проби стъпалото ѝ, но дори тогава Адара не заплака, даже не изписка. Издърпа крачето си и се върна в къщата, като оставяше дия кръв в снега, а когато влезе, каза само: „Татко, убодох се“. Цупенето, избухванията и детинските сълзи не бяха за нея.

Дори семейството ѝ знаеше, че Адара е различна. Татко ѝ беше грамаден, едър като мечок мъж, който не беше много общителен с хората, но на лицето му винаги разцъфваше усмивка, щом Джеф започнеше да му дотяга с въпроси, и беше щедър на прегръдки и смях за Тери, по-голямата сестра на Адара, която бе златокоса и с лунички и флиртуваше безсрамно с всички местни момчета. От време на време той прегръщаше и Адара, но само през дългите зими. Но нямаше усмивки тогава. Само я обгръщаше с ръце, притискаше телцето ѝ до себе си с цялата си огромна сила, хлипаше тежко и издълбоко и по червените му бузи потичаха солени сълзи. Никога не я прегръщаше лете. Лете беше много зает.

Всички бяха заети лете, освен Адара. Джеф работеше с татко в нивите и задаваше безкрайните си въпроси за това и за онова, учеше всичко, което един земеделец трябва да знае. Когато не работеше, ходеше с приятелите си на реката. Тери въртеше домакинството и готвеше, и работеше по малко в хана на кръстопътя през натоварения сезон. Дъщерята на ханджията ѝ беше приятелка, а най-малкият му син беше повече от приятел и тя винаги се връщаше ухилена и пълна с клюки и вести от пътници, войници и кралски вестоносци. За Тери и Джеф летата бяха най-хубавото време и двамата бяха твърде заети, за да се занимават с Адара.

Татко им беше най-заетият от всички. Хиляда неща трябваше да се свършат всеки ден и той ги вършеше, и намираше още хиляда за вършене. Работеше от сутрин до вечер. Мускулите му ставаха твърди и изпънати лете и миришеше на пот всяка вечер, щом се върнеше от нивите, но винаги се връщаше усмихнат. След вечеря често сядаше с Джеф, разправяше му истории и отговаряше на въпросите му, или пък учеше Тери на неща, които тя не знаеше за готвенето, или прескачаше до хана. Летен човек си беше, наистина.

Никога не пиеше лете, освен чаша вино от време на време, да отпразнува гостуването на чичо Хал.

Това беше друга причина Тери и Джеф да обичат летата, когато светът бе зелен и горещ и гъмжеше от живот. Чичо Хал, най-малкият брат на татко им, ги навестяваше само лете. Хал беше драконов ездач на служба при краля, висок и строен, с лице на благородник. Драконите не могат да понесат студа, тъй че щом паднеше зима, Хал и неговото крило отлитаха на юг. Но всяко лято се връщаше, блестящ в кралската зелено-златна униформа, на път към бойните полета на северозапад. Войната бе продължавала през целия живот на Адара.

Всеки път щом дойдеше на север, чичо Хал носеше подаръци: играчки от кралския град, кристал и златни накити, сладкиши и винаги някоя бутилка скъпо вино, която да изпият с брат му. Усмиваше се широко на Тери и я караше да се изчерви от комплиментите му, и забавляваше Джеф с приказки за война, замъци и дракони. Колкото до Адара, често се опитваше да изтръгне усмивка от нея, с подаръци, шеги и прегръдки. Рядко успяваше.

Колкото и добродушен да беше чичо Хал, Адара не го харесваше. Когато чичо Хал беше тук, това означаваше, че зимата е далече.

Освен това една нощ, когато тя бе само на четири и си мислеха, че отдавна е заспала, ги беше подслушала да си говорят над чашите вино.

— Сериозно малко същество — каза Хал. — Трябва да си по-мил с нея, Джон. Не можеш да обвиняваш нея за случилото се.

— Не мога ли? — отвърна татко ѝ със завален от виното глас. — Е, може и да си прав. Но е трудно. Прилича на Бет, но няма нищо от топлината на Бет. Зимата е в нея, разбираш ли. Всеки път, когато я докосна, усещам студ и си спомням, че заради нея Бет трябваше да умре.

— Студен си с нея. Не я обичаш, както обичаш другите.

Адара помнеше как се изсмя татко ѝ тогава.

— Да я обичам? Ах, Хал. Обичах я най-много от всички, мъничкото ми зимно дете. Но тя така и не отвърна на обичта ми. Нищо няма в нея нито за мен, нито за теб, нито за никого! Тя е толкова студена...

И се разплака, въпреки че беше лято и Хал беше дошъл. В леглото си Адара слушаше и ѝ се искаше Хал да отлети далече. Не разбираше съвсем всичко, което чу, но го помнеше, а разбирането дойде по-късно.

Не плака. Нито на четири, когато го чу, нито на шест, когато най-сетне разбра. Хал си тръгна след няколко дни и Джеф и Тери му махаха възбудено, когато крилото му премина отгоре, трийсет велики дракона в горд строй на фона на лятното небе. Адара гледаше, отпуснала ръчички.

ВТОРА ГЛАВА ТАЙНИ В СНЕГА

Усмивките на Адара бяха таен запас и тя се усмихваше само зиме. Едва дочакваше да дойде рожденият ѝ ден, а с него — и студът. Защото зиме тя беше различно дете.

Беше го разбрала още от много малка, докато си играеше с другите в снега. Студът никога не я притесняваше като Джеф, Тери и приятелите им. Адара често оставаше навън часове след като другите бяха избягали да се приберат на топло или бяха изтичали при баба Лора

да ядат горещата зеленчукова супа, която тя винаги правеше за децата. Адара си намираше тайно място в някое далечно кътче, различно място всяка зима, и там си построяваше висок бял замък, като потупваше снега с малките си голи ръчички, оформяше го в кули и бойници като онези, за които разказваше Хал, на кралския замък в големия град. Отчупваше ледунки от по-ниските клони и ги използваше за шпилове, пилони и стражеви постове, като ги подреждаше около замъка. А често в разгара на зимата идваше кратко топене и внезапен мраз и за една нощ замъкът ѝ се превръщаше в леден, толкова корав, крепък и непревземаем, колкото си представяше, че са истинските замъци. През всичките зими строеше своя замък и никой така и не разбра. Но винаги идваше пролетта и с нея топенето. Тогава всичките укрепления и стени се разтапяха и Адара започваше да брои дните до следващия си рожден ден.

Зимните ѝ замъци рядко биваха празни. Всяка година при първия студ идваха ледени гущери, изпъзели от дупките си, и нивите и горичките се изпълваха с мъничките сини същества, които щъкаха насам-натам, сякаш едва докосваха снега, докато се плъзгаха по него. Всички деца си играеха с ледените гущери. Но другите бяха непохватни и жестоки, често прекършваха крехките животинки на две, чупеха ги между пръстите си като ледена висулка, увиснала от стряха. Дори Джеф, който беше твърде добър, за да направи такова нещо, понякога беше любопитен, държеше гущерчетата твърде дълго, за да ги разгледа, и от топлината на ръцете му те се разтапяха, изгаряха и накрая умираха.

Ръцете на Адара бяха хладни и нежни и тя можеше да държи гущерите колкото си поиска, без да им навреди, което винаги караше Джеф да се цупи и да задава сърдито въпроси. Понякога Адара лягаше в студения мокър сняг и оставяше гущерите да запълзят по тялото ѝ, радваше се на нежния допир на крачетата им, докато щъкаха по лицето ѝ. Понякога носеше ледени гущерчета скрити в косата си, но никога не ги внасяше вътре, където топлината от огнището щеше да ги убие. Винаги събираше огризки, след като семейството се нахранеше, и ги носеше на тайното място, където бе замъкът ѝ, и там ги разпръсваше. Тъй че замъците, които строеше, бяха пълни с крале и придворни: малки космати същества, които слизаха от дърветата, зимни птици със светлобели перца и стотици и стотици цвърчащи, боричкащи се ледени

гуцери, студени и бързи, и тлъсти. Адара харесваше ледените гуцери повече от всички домашни животинки.

Но обичаше ледения дракон.

Не знаеше кога го беше видяла за първи път.

Струваше ѝ се, че винаги е бил част от живота ѝ, видение, зърнато в дълбоката зима, понесло се ведро на сини криле през мразовитото небе. Ледените дракони бяха рядкост и когато видеха някой, всички деца го сочеха в почуда, а старците мърмореха и клатеха глави. Беше знак за дълга и тежка зима, когато ледени дракони полетят над земята. Казваха, че в нощта, когато се беше родила Адара, видели леден дракон, затулил в полета си лика на луната, и оттогава го виждали всяка зима, а онези зими наистина били много лоши, пролетта идвала все по-късно всяка година. Тъй че хората кладяха огньовете, молеха се и се надяваха да задържат дракона надалече, а Адара се изпълваше със страх.

Но никога не се получаваше. Всяка година драконът се връщаше. Адара знаеше, че идва за нея.

Леденият дракон беше голям, дважд по-голям от люспестите зелени бойни дракони, на които летяха Хал и приятелите му. Адара

беше чувала легенди за диви дракони, по-големи от планини, но никога не бе виждала такива. Драконът на Хал беше доста голям, разбира се, пет пъти по-голям от кон, но все пак беше малък в сравнение с ледения дракон, а и грозен при това.

Леденият дракон беше кристално бял, с онзи оттенък на бялото, когато е толкова твърдо и студено, че е почти синьо. Беше покрит със сив скреж и когато се движеше, кожата му се кършеше и напукваше, както снежната кора се пука под мъжки ботуш, и от нея се сипеха ледени люспици.

Очите му бяха ясни, дълбоки и ледени.

Крилете му бяха огромни и прилепови, целите обагрени в прозирно синьо. Адара можеше да види облаците през тях, а нередко — луната и звездите, щом драконът се зарееше в мразовити кръгове през небесата.

Зъбите му бяха три реда ледени висулки, нащърбени копия с неравна дължина, бели пред тъмносинята му паст.

Когато леденият дракон плеснеше с криле, студените ветрове задухваха и снегът се завърташе на вихрушка, и светът сякаш се свиваше и тръпнеше. Зейнеше ли врата в зимния студ, тласната от внезапен порив на вятъра, стопанинът тичаше да я залости и мълвеше:

— Леден дракон прелита тъдява.

А отвореше ли леденият дракон огромната си уста да издиша, не огън бълваше от нея и не парещата сярна воня на по-мъничките дракони.

Леденият дракон издишваше студ.

Неговият дъх вледеняваше. Топлината бягаше. Огньовете се смаляваха и гаснеха, смразени от студа. Дървета замръзваха дълбоко до ленивите си тайни души, а клоните им ставаха чупливи и пращяха под собствената си тежест. Животни посиняваха, скимтяха и умираха, облещили очи, и кожата им се покриваше със скреж.

Леденият дракон облъхваше света със смърт. Смърт и тишина, и студ. Но Адара не се страхуваше. Тя беше зимно дете и леденият дракон бе нейната тайна.

Беше го видяла в небето хиляда пъти. Когато беше на четири, го видя на земята.

Излязла беше да строи снежния си замък, а той дойде и кацна наблизко, в пустошта на покритите със сняг поля. Всички ледени гущери се разбягаха. Адара просто стоеше пред него. Леденият дракон я погледа десет дълги изтупвания на сърцето, преди отново да литне. Вятърът запищя около нея и през нея, щом той плесна с криле да се издигне, но Адара изпита странно ликуване.

По-късно същата зима драконът се върна и Адара го докосна. Кожата му беше много студена. Въпреки това тя смъкна ръкавицата си. Иначе нямаше да е редно. Малко я беше страх, че той ще изгори и ще се стопи от допира ѝ, но това не стана. Беше много по-чувствителен към топлината, отколкото бяха дори ледените гущери, и тя го знаеше някак си. Но Адара беше особена, беше зимно дете, студено дете. Погали го, а накрая целуна крилото му, от което устните ѝ се напукаха. Това беше зимата на четвъртия ѝ рожден ден, годината, в която докосна ледения дракон.

ТРЕТА ГЛАВА

НАДИГАЩИЯТ СЕ СТУД

Годината на петия ѝ рожден ден беше годината, в която го яхна за първи път.

Той я намери отново, докато строеше друг замък, на друго място, сама както винаги. Тя го гледаше, докато идваше, и затича към него, щом кацна, и се притисна в него. Предното лято беше чула разговора на татко си с Хал.

Дълго стояха заедно, докато накрая Адара, спомнила си за Хал, се пресегна и дръпна драконовото крило с ръчичка. И драконът плесна

веднъж с големите си криле и след това ги разпъна върху снега, а Адара пропълзя върху него и уви ръцете си около студената му бяла шия.

И двамата полетяха заедно за първи път.

Нямаше нито сбруя, нито камшик, каквито използваха драконовите ездачи. Неведнъж ударите на крилете заплашваха да я изтърсят, както се беше вкопчила, а студенината на драконовата плът пропълзяваше през дрехите ѝ, хапеше и мъничкото ѝ тяло изтръпваше. Но Адара не се страхуваше.

Прелетяха над бащината ѝ ферма и тя видя Джеф, толкова мъничък долу, стъписан и уплашен, и разбра, че не може да я види. Гледката я разсмя, с леден кънтящ смях, смях отривист и чист като зимния въздух.

Прелетяха над хана на кръстопътя, където излязоха тълпи хора, за да ги погледат, докато преминаваха.

Прелетяха над леса, целия бял и зелен, и затихнал.

Издигнаха се високо в небето, толкова високо, че Адара не можеше дори да види земята долу и ѝ се стори, че зърна друг леден дракон, далече в небесната шир, но не беше и наполовина толкова голям колкото нейния.

Летяха почти целия ден, а накрая драконът зави в огромен кръг и закръжи надолу в спирала, хлъзгаше се във въздуха на вцепенените си и искрящи криле. Спусна я там, където я беше намерил, точно след заник.

Татко ѝ я намери там, заплака, като я видя, и я прегърна, стисна я така, че чак я заболя. Адара не разбра защо, не разбра и защо я наби после, след като я прибра вкъщи. Но когато ги сложи с Джеф да спят, чу как се измъкна от леглото си и пристъпи до нейното.

— Много се уплаших — каза тихо. — Този леден дракон...
Уплаших се, че те е изял.

Адара се усмихна в тъмното, но си замълча.

Онази зима летя с ледения дракон още четири пъти, и всяка зима след това. Всяка зима летеше все по-далече и по-често от предната

година, а ледения дракон го виждаха все по-често в небесата над фермата им.

Всяка зима беше по-дълга и по-студена от предишната.

Всяка година топенето идваше по-късно.

А понякога оставаха петна по земята, където леденият дракон беше полягал да си отдъхне, и там същинското топене сякаш така и не идваше.

Много приказки имаше в селото през шестата й година и пратиха вест до краля. Отговор така и не дойде.

— Лоша работа са тия ледени дракони — каза Хал онова лято, когато навести фермата им. — Не са като истинските дракони. Не можеш да ги покориш и да ги обучиш. Разправят за хора, които опитвали — намирали ги замръзнали с камшика и сбруята в ръка. Чувал съм за хора, дето си загубили пръстите и дори ръцете от допира до тях. Измръзване. Лоша работа, мда.

— Тогава защо кралят не направи нещо? — попита татко й. — Пратихме вест. Ако не можем да убием или прогоним звяра, до година-две няма изобщо да имаме сезон за сеитба.

Хал се усмихна криво.

— Кралят си има други грижи. Войната върви зле, знаеш го. Настъпват всяко лято и имат два пъти повече драконови ездачи от нас. Казвам ти, Джон, там горе е зле. Някоя година няма да се върна. Кралят едва ли може да задели хора да гонят леден дракон. — И се изсмя. — Освен това не знам някой някога да е убивал такова същество. Може би трябва просто да оставим врага да завземе цялата тази провинция. Тогава ще е неговият леден дракон.

Но няма да е, помисли Адара, докато слушаше. Който и крал да владееше земята, драконът щеше винаги да е нейният леден дракон.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ОГНЪОВЕ НА СЕВЕР

Хал си замина, а лятото се стопи и погасна. Адара отброяваше дните до рождения си ден. Хал намина отново преди първия студ, повел грозния си дракон на юг за зимата.

Крилото му обаче изглеждаше по-малко, когато прелетя над гората онази есен, а гостуването му беше по-кратко от обикновено и завърши с шумна караница между него и татко й.

— Няма да тръгнат през зимата — каза Хал. — Зимният терен е прекалено коварен и няма да рискуват с настъпление без драконови ездачи, които да ги прикриват отгоре. Но напролет няма да можем да ги задържим. Кралят може дори и да не се опита. Продай фермата сега, докато все още можеш да вземеш добра цена. Можеш да купиш друга земя на юг.

— Това е моята земя — отвърна татко й. — Тук съм се родил. Ти също, макар че май си го забравил. Родителите ни са погребани тук. И Бет също. Искам да легна до нея, когато си замина.

— Ще си заминеш много по-скоро, отколкото би ти се искало, ако не ме послушаш — рече ядосано Хал. — Не бъди глупав, Джон. Знаем какво означава земята за теб, но не струва колкото живота ти.

И продължи, но татко й не се предаваше.

Вечерта завърши с люти ругатни помежду им и Хал си тръгна посред нощ, като затръшна вратата.

Докато слушаше, Адара взе решение. Беше все едно какво ще направи или няма да направи татко ѝ. Тя щеше да остане. Ако се преместеше, леденият дракон нямаше да знае къде да я намери, когато дойдеше зимата, а ако отидеше много далече на юг, нямаше никога да може да дойде при нея.

Той обаче дойде, точно след седмия ѝ рожден ден. Онази зима беше най-студената от всички. Летяха толкова често и толкова далече, че Адара едва имаше време да работи над ледения си замък.

Хал дойде отново през пролетта. В крилото му имаше само дванайсет дракона и онази година не донесе подаръци. Двамата с татко ѝ се скараха отново. Хал се гневеше, умоляваше и заплашваше, но татко ѝ беше като камък. Накрая Хал си тръгна и се отправи към бойните полета.

Беше годината, в която бойната линия на краля се разкъса, горе на север край някакъв град с дълго име, което Адара не можеше да изрече.

Тери първа чу за това. Върна се от хана зачервена и възбудена.

— Мина вестоносец, на път към краля — каза им. — Врагът е спечелил голяма битка и вестоносецът отива да моли за подкрепления. Каза, че армията ни отстъпва.

Татко им се намръщи, тревожни бръчки набраздиха челото му.

— Каза ли нещо за кралските драконови ездаци?

Въпреки караниците Хал беше от семейството.

— Попитях — отвърна Тери. — Каза, че драконовите ездаци са ариергардът. Трябва да правят набези и да палят, да забавят врага, докато нашата армия се изтегли безопасно. О, надявам се чичо Хал да е жив и здрав!

— Хал ще ги научи тях — закани се Джеф. — Той и Сярата ще ги изгорят всичките.

Татко им се усмихна.

— Хал ще се оправи. Все едно, нищо не можем да направим. Тери, ако минат още вестоносци, питай ги как вървят нещата.

Тя кимна. Тревогата не прикри съвсем възбудата ѝ. Всичко беше наистина вълнуващо.

През следващите седмици възбудата се стопи, понеже хората започнаха да проумяват големината на бедствието.

Кралският път ставаше все по-оживен и цялото движение течеше от север на юг, и всички пътници бяха в зелено и златно. Отначало войниците преминаваха в стройни колони, водени от офицери със златни шлемове, но дори тогава не изглеждаха никак бодри. Колоните крачеха уморено, униформите бяха мръсни и изпокъсани, а мечовете и пиките, и брадвите, които носеха войниците, бяха нацърбени и неизлъскани. Много мъже бяха загубили оръжията си и куцукаха с празни ръце. А керваните с ранени, които се точеха след колоните, често бяха по-дълги от самите колони. Адара стоеше в тревата край пътя и ги гледаше, докато минаваха. Видя един мъж без очи, който крепеше друг, само с един крак, докато двамата кретаха заедно. Видя мъже без крака или без ръце, или и без двете. Видя мъж с разцепена от брадва глава и много мъже със засъхнала кръв и мръсотия по тях, мъже, които стенеха и пъшкаха, докато вървяха. Помириса мъже с тела, които бяха ужасно позеленели и подпухнали. Един от тях умря и го оставиха

край пътя. Адара каза на татко си и той отиде с няколко други мъже от селото да го погребат.

Но най-много бяха изгорените мъже. Имаше десетки във всяка колона, мъже, чиято кожа бе почерняла и опърлена, и окапваше, мъже, които бяха загубили ръка или крак, или половината си лице от жежкия дъх на дракон. Тери им каза какво разправяли офицерите, когато спирани в хана да пийнат и да отдъхнат: врагът имал много, много дракони.

ПЕТА ГЛАВА ПЕПЕЛИЩА

Почти цял месец се точеха колоните, все повече всеки ден. Дори баба Лора призна, че никога не била виждала толкова много движение по пътя. От време на време самотен вестносец на кон препускаше срещу колоните на север. Но винаги сам. След време всички разбраха, че подкрепления няма да дойдат.

Един офицер в една от последните колони посъветва хората от района да опаковат каквото могат да носят и да заминат на юг.

— Идат — предупреди той.

Някои го послушаха и за седмица пътят наистина беше пълен с бежанци от селищата по на север. Някои от тях разказваха страховити истории. Някои тукашни хора тръгнаха с тях.

Но повечето останаха. Бяха хора като татко й и земята беше в кръвта им.

Последната организирана сила, дошла по пътя, беше изтощен конен отряд. Мъжете, измършавели като скелети, язدهа коне, чиито ребра се брояха. Изтрополиха в нощта на задъханите си и плувнали в пяна животни, а единственият, който спря, беше преbledнял млад офицер, който дръпна за кратко юздите на коня си и извика:

— Махайте се оттук! Те палят всичко!

И после препусна след хората си.

Малкото войници, които дойдоха след това, бяха сами или на малки групи. Невинаги вървяха по пътя и не плащаха за нещата, които взимаха.

След това не дойде никой. Пътят опустя.

Ханджията твърдеше, че подушвал пепел, щом вятърът задухвал от север. Семейството му стегна покъщнината си и тръгнаха на юг. Тери беше объркана. Джеф беше ококорен и възбуден, и мъничко уплашен. Задаваше хиляди въпроси за врага и се упражняваше да стане воин. Татко им ходеше по работите си, зает както винаги. Война или не, имаше зърно да прибира от полето. Усмиваше се по-малко от обичайното обаче и започна да пие, а Адара често го виждаше да поглежда към небето, докато работи.

Адара скиташе сама, играеше си във влажния летен зной и се мъчеше да измисли къде да се скрие, ако татко ѝ се опита да ги отведе.

Най-накрая дойдоха кралските драконови ездачи, а с тях — и Хал.

Бяха само четирима. Адара видя първия и отиде да каже на татко си, а той сложи ръка на рамото ѝ и двамата погледаха, докато премина — самотен зелен дракон, едва махаше с криле. Не спря.

След два дни се появиха три дракона, летяха заедно. Един от тях се отдели от другите и закръжи надолу към фермата им, а останалите продължиха на юг.

Чичо Хал беше слаб, навъсен и прежълтял. Драконът му изглеждаше болнав. Очите му сълзяха, а едното му крило беше отчасти изгоряло, тъй че летеше непохватно и тромаво, с голямо усилие.

— Сега ще заминеш ли? — каза Хал на брат си пред всичките деца.

— Не. Нищо не се е променило.

Хал изруга, после каза:

— До три дни ще са тук. Драконовите им ездаци може да дойдат и по-скоро.

— Тате, страх ме е — каза Тери.

Той я погледна, видя страха на лицето ѝ, поколеба се, а после отново се обърна към брат си.

— Аз оставам. Но ако благоволиш, бих искал да вземеш децата.

Този път беше ред на Хал да се затрудни. Помисли малко, а накрая поклати глава.

— Не мога, Джон. Щях да го направя, драгovolно и с радост, ако беше възможно. Но не е. Сярата е ранен. Едва може мен да носи. Ако взема допълнителна тежест, може изобщо да не успеем.

Тери заплака.

— Съжалявам, мила — каза ѝ Хал. — Наистина. — Стисна безпомощно юмруци.

— Тери почти е пораснала — рече татко им. — Ако нейната тежест е твърде много, тогава вземи някое от другите.

Брат и брат се гледаха с отчаяние. Хал потрепери.

— Адара — каза накрая. — Тя е мъничка и лека. — Засмя се малко насила. — Едва ли тежи изобщо. Ще взема Адара. Вие останалите вземете коне или фургон, или тръгнете пеш. Но трябва да се махнете отгук.

— Ще видим — отвърна уклончиво татко им. — Ти взимаш Адара и ни я пазиш.

— Да — съгласи се Хал. Обърна се и ѝ се усмихна. — Хайде, дете. Чичо Хал ще те вземе да поюздим Сярата.

Адара го изгледа много сериозно и каза:

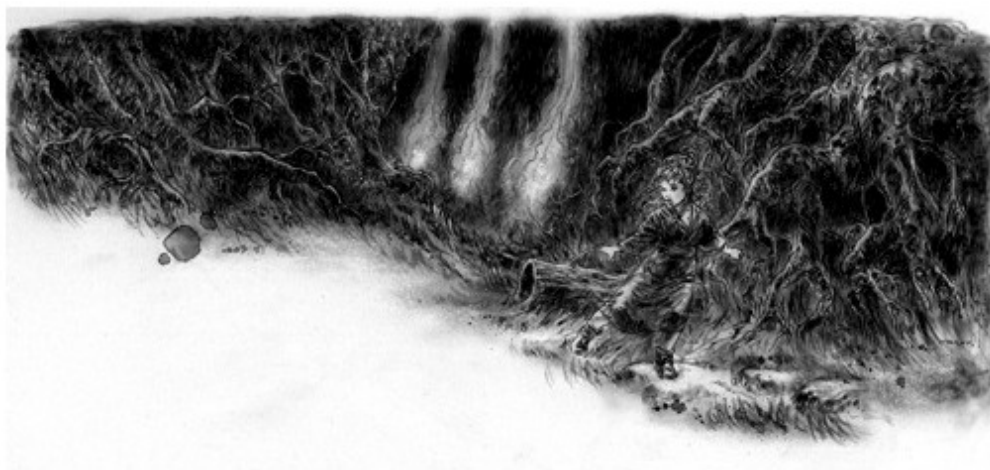
— Не.

Обърна се, изскочи през вратата и побягна.

Подгониха я, разбира се, Хал и татко ѝ, и даже Джеф. Но татко ѝ се забави, понеже спря на вратата и ѝ извика да се върне, а когато

започна да тича, беше тежък и тромав, докато Адара беше мъничка, лека и пъргава. Хал и Джеф бяха по-бързи от него, но Хал беше изтощен, а Джеф скоро се запъхтя, макар да тичаше с всички сили първите няколко мига. Когато стигна до най-близката пшеничена нива, тримата вече бяха останали далече назад. Адара се скри в житата и напразно я търсиха часове наред, докато тя се промъкваше предпазливо към горите.

Щом падна здрач, донесоха фенери и факли и продължиха търсенето. От време на време чуваше татко ѝ да ругае или Хал да я вика. Седеше високо в клоните на дъба, на който се бе изкатерила, и се усмихваше на светлините долу, докато шареха напред-назад през нивите. Накрая се унесе в сън, засънува за идването на зимата и се зачуди как ще доживее до рождения си ден. Все още беше много далече.

ШЕСТА ГЛАВА ДА ИЗБЯГАШ ОТ ОГЪНЯ

Събуди я зора. Зора и шум в небето. Адара се прозя и примигна — и го чу отново. Изкатери се до най-горния клон на дървото, толкова високо, колкото щеше да я издържи, и избута листата настрани.

В небето имаше дракони.

Никога не беше виждала такива дракони. Люспите им бяха тъмни и покрити със сажди, а не зелени като на дракона, който яздеше Хал. Един беше ръждив на цвят, друг — с цвета на засъхнала кръв, а един — черен като въглища. Всички имаха очи като тлеещи въглени и

от ноздрите им излизаше пушек, опашките им плющяха, а тъмните им набръчкани криле пляскаха във въздуха. Ръждивият на цвят отвори уста и изрева и гората се разтърси от рева му, дори клонът, на който беше Адара, потрепери. Черният също изрева и от пастта му излетя огнен лъч, целият оранжево-син, и когато стигна до дърветата, листата се съсухриха и почерняха, и задимяха от драконовия дъх. Онзи с цвета на кръв прелетя близо над нея, крилете му пращяха и се напрягаха, устата му бе наполовина отворена. Между пожълтелите му зъби Адара видя сажди и въглени, а вятърът, лъхнал от преминаването му, беше огън и шкурка, жулеше и дращеше. Тя се присви.

На гърбовете на драконите яздеха мъже с камшици и пики и с униформи в черно и оранжево, лицата им скрити зад тъмни шлемове. Мъжът на ръждивия дракон махна с пиката си към сградите на фермата отвъд нивите и Адара погледна натам.

Хал идваше насреща им.

Зеленият му дракон беше голям колкото техните, но някак си ѝ се стори малък, докато гледаше как се издига от фермата. Крилете му бяха изпънати и ясно се виждаше колко лошо е ранен. Краят на дясното крило бе овъглен и Сярата се накланяше тежко на една страна,

докато летеше. На гърба му Хал приличаше на някое от мъничките войничета играчки, които им беше донесъл като подарък преди години.

Вражеските драконови ездачи се разделиха и тръгнаха към него от три страни. Хал видя какво правят и се опита да обърне, да се хвърли право към черния дракон и да избяга от другите два. Камшикът му изплющя яростно и отчаяно. Зеленият дракон отвори уста и изрева предизвикателно, но пламъкът му беше блед и къс и не стигна до врага.

Другите задържаха огъня си. След това, по сигнал, всички блъвнаха едновременно. Пламъците обгърнаха Хал.

Драконът му нададе пронизителен жален вой и Адара видя, че гори, той гореше, горяха и двамата, и звяр, и господар. Паднаха тежко на земята и останаха да лежат димящи сред житото на татко ѝ.

Въздухът се изпълни с пепел.

Адара изви глава в другата посока и видя димен стълб да се издига отвъд гората и реката. Беше фермата, където живееше баба Лора с внуците си и техните деца.

Погледна назад. Трите тъмни дракона кръжаха все по-ниско и по-ниско към нейната ферма. Един по един кацнаха. Видя как първият ездач слезе и закрачи наперено към вратата им.

Беше уплашена и объркана, а и само на седем все пак. А тежкият въздух на лятото беше бреме за нея, изпълваше я с безпомощност и усилваше всичките ѝ страхове. Тъй че Адара направи единственото, което знаеше, нещо, което ѝ дойде съвсем естествено. Слезе от дървото и затича. Тичаше през полята и през горите, далече от фермата, от семейството си, от драконите, далече от всичко това. Тичаше, докато краката ѝ запулсираха от болка, надолу към реката. Тичаше към най-студеното място, което знаеше, към дълбоките пещери под речните скали, към мразовит подслон и тъмнина, и безопасност.

И се скри там, в студа. Беше зимно дете и студът не я притесняваше. Но все пак потрепери, щом се скри.

Денят се превърна в нощ. Адара не напусна пещерата.

Опитваше се да заспи, но сънищата ѝ бяха пълни с горящи дракони.

Направи се на много мъничка, както лежеше в тъмното, и се опита да преброи колко дни остават до рождения ѝ ден. Пещерите бяха приятно прохладни. Адара почти можеше да си представи, че всъщност изобщо не е лято, че е зима или близо до зимата. Скоро леденият дракон щеше да дойде и тя щеше да полети на гърба му към земята на вечната зима, където велики ледени замъци и катедрали се извисяваха вечно в безкрайни поля и където всичко беше тишина и безмълвие.

Беше почти като зима, докато лежеше така. Пещерата сякаш ставаше все по-студена. Караше я да се чувства в безопасност. Дремна

за малко. Когато се събуди, беше още по-студено. Бяла пелена от скреж покриваше стените на пещерата, а тя лежеше на легло от лед. Скочи и впери поглед към входа на пещерата и бледата утринна светлина. Студен вятър я погали. Но идваше отвън, от света на лятото, не от дълбините на пещерата.

Тя ахна от радост и запълзя нагоре по заледените камъни.

Отвън я чакаше леденият дракон.

Беше дъхнал над водата и сега реката беше замръзнала, или поне част от нея, макар че не беше трудно да се види как ледът се топи бързо от издигащото се лятно слънце. Дъхнал беше над зелената трева, която растеше покрай бреговете, трева висока колкото Адара, и сега високите стръкове бяха бели и чупливи, а когато леденият дракон раздвижи крилете си, тревата изпопада до корен, все едно бе окосена с коса.

Ледените очи на дракона се взряха в нейните и тя затича, и се метна на крилото му, и обгърна врата му с ръце. Знаеше, че трябва да бърза. Леденият дракон изглеждаше някак по-мъничък и Адара разбра какво му причинява лятната топлина.

— Бързай, драконе — зашепна тя. — Отнеси ме далече, отведи ме в земята на вечната зима. Никога повече няма да се върнем тук, никога. Ще ти построя най-хубавия замък от всички и ще се грижа за теб, и ще те яздя всеки ден. Само ме отнеси, драконе, вземи ме с теб у дома.

Леденият дракон чу и разбра. Широките му прозрачни криле се разгънаха и плеснаха във въздуха и люти арктически ветрове завиха през полята на лятото.

Издигнаха се. Далече от пещерата. Далече от реката. Над леса. Нагоре и нагоре. Леденият дракон възви на север. Адара зърна за миг фермата на татко си, но беше много мъничка и ставаше все по-мъничка. Обърнаха ѝ гръб и се зареяха.

Тогава до ушите ѝ стигна звук. Невъзможен звук, звук, който беше твърде слаб и твърде далечен, за да може изобщо да го чуе, особено над плясъка на крилете на ледения дракон. Но Адара все пак го чу. Чу как татко ѝ изкрещя.

Горещи сълзи потекоха по страните ѝ и там, където паднаха по гърба на ледения дракон, изгаряха малки черни петънца в скрежа. Изведнъж студът под дланите ѝ стана хапещ, тя отдръпна едната си

ръка и видя белега, който бе оставила на драконовата шия. Беше уплашена, но все пак се вкопчи в него.

— Върни се — прошепна му. — О, моля те, драконе. Върни ме.

Не можеше да види очите на ледения дракон, но знаеше как изглеждат. Устата му се отвори и блъвна синьо-бял облак, дълга студена ивица, която увисна във въздуха. Не издаде нито звук. Ледените дракони са безмълвни. Но в ума си Адара чу дивия, пронизителен вой на скръбта му.

— Моля те — отново прошепна тя. — Помогни ми. Гласът ѝ беше тънък и слаб.

Леденият дракон обърна.

СЕДМА ГЛАВА СТУДЕНА ЯРОСТ

Когато Адара се върна, трите тъмни дракона бяха пред плевника и се гощаваха с изгорелите и почернели трупове на стоката на татко й. Един от драконовите ездаци стоеше край тях, подпрян на пиката си, и от време на време сръгваше дракона си с нея.

Погледна нагоре, когато студеният порив на вятъра изпищя над полята, извика нещо и затича към черния дракон. Звярът откъсна последно парче месо от коня на татко й, преглътна и се издигна неохотно във въздуха. Ездачът го запердаши с камшика си.

Адара видя как вратата на фермата рязко се отвори. Другите двама ездаци изскочиха навън и хукнаха към своите дракони.

Черният дракон изрева и огънят му се понесе нажежен към тях. Адара усети изпепеляващата му топлина и как тръпка премина през ледения дракон, щом пламъците заиграха по корема му. След това той

изви дългия си врат, впи гибелните си празни очи във врага и отвори заскрежените си челюсти. Дъхът му излезе на пара между ледените зъби и този дъх беше бял и студен.

Докосна лявото крило на въгленочерния дракон под тях и тъмният звяр нададе болезнен, пронизителен вик, а когато отново удари с криле, покритото му със скреж крило се прекърши на две. Дракон и драконов ездач започнаха да падат.

Леденият дракон дъхна отново към тях.

Бяха замръзнали и мъртви преди да стигнат до земята.

Драконът с ръждивия цвят летеше към тях, и драконът с цвета на засъхнала кръв, с неговия гологръд ездач. Ушите на Адара забучаха от яростния им рев и тя усети горещия им дъх около себе си, и видя как въздухът затрептя от зноя, и подуши вонята на сярата.

Два дълги огнени меча посякоха във въздуха, но никой от двата не докосна ледения дракон, макар той да се свиваше в топлината и от него да се лееше вода като дъжд всеки път, щом плеснеше с криле.

Драконът с цвят на кръв прелетя много близо и дъхът на ледения дракон поразил ездача му. Голата му гръд посиня пред очите на Адара, за миг по него се втечни влага и го покри със скреж. Той изкрещя, издъхна и падна, а сбруята му остана замръзнала за врата на дракона му.

Леденият дракон се понесе към противника си, криле запяха тайната песен на зимата и взрив от пламъци срещна взрив от студ. Леденият дракон потрепери отново и се изви настрани, целият вир-вода. Другият дракон умря.

Но последният драконов ездач вече беше зад тях, врагът — с пълна броня върху дракона, чиито люспи бяха кафяво-ръждиви. Адара изпищя и в същия миг пламъците обгърнаха крилото на ледения дракон. Угаснаха за по-малко от миг, но крилото си бе отишло с тях, стопено и разбито.

Останалото крило на ледения дракон заудря диво във въздуха, за да забави падането му, но той рухна на земята с ужасен трясък. Краката му се натрошиха под него и крилото се прекърши на две места, а ударът от падането изхвърли Адара от гърба му. Тя тупна в меката пръст на нивата, превъртя се и се изправи с усилие, натъртена, но цяла и невредима.

Леденият дракон вече изглеждаше много малък, много грохнал. Дългият му врат се смъкна уморено на земята и главата му се отпусна сред житата.

Вражеският драконов ездач връхлетя отгоре с победоносен рев. Очите на дракона му пламтяха. Мъжът размаха пиката си и извика.

Леденият дракон мъчително надигна отново глава и издаде единствения звук, който Адара бе чувала някога да издава: ужасен тънък вопъл, пълен с тъга, като воя на северния вятър, когато минава покрай кулите и бойниците на белия замък, който стои пуст в земята на вечната зима.

Когато вопълът заглъхна, леденият дракон отпрати студ към света за сетен път: дълга димяща синкавобяла ивица студ, пълна със сняг и тишина, и с края на всички живи неща. Драконовият ездач налетя право в него, размахал камшик и пика. Рухна пред очите на Адара.

А после тя тичаше, далече от нивите, назад към къщата и близките ѝ вътре, тичаше толкова бързо, колкото можеше, тичаше и се задъхваше, и плачеше по целия път като седемгодишна.

Адара не знаеше какво да направи, но намери Тери, чиито сълзи вече бяха пресъхнали, и двете освободиха Джеф, а после развързаха татко си. Тери се погрижи за него и почисти раните му. Когато отвори очи и видя Адара, той се усмихна. Тя го прегърна много силно и поплака за него.

Щом се стъмни, той каза, че е достатъчно здрав, за да тръгнат на път. Измъкнаха се под прикритието на нощта и поеха по кралския път на юг.

В онези часове на тъмнина и страх близките ѝ не зададоха въпроси. Но по-късно, когато бяха в безопасност на юг, въпросите станаха безкрайни. Адара им отговаряше по най-добрия възможен начин. Но никой изобщо не ѝ повярва освен Джеф, и то не съвсем. Тя беше само на седем все пак и не разбираше, че ледени дракони никога не са били виждани лете и че не могат да бъдат опитомени, да не говорим — яздени.

Освен това, когато напуснаха къщата онази нощ, нямаше никакъв леден дракон. Само огромните тъмни трупове на три бойни дракона и телата на трима драконови ездачи в черно и оранжево. И малко езерце, което изобщо не го беше имало преди, малко кротко езерце, чиято вода беше много студена. Заобиколиха го предпазливо и поеха към кралския път.

ОСМА ГЛАВА

ПРОЛЕТ

Татко им работи три години за друг фермер на юг. Спестяваше каквото можеше и изглеждаше щастлив.

— Хал си отиде, загубих и земята си — често казваше той на Адара. — И съм тъжен заради това. Но всичко е наред. Дъщеря ми се върна.

Защото зимата вече си бе отишла от нея и тя се усмихваше и се смееше, и дори плачеше като всички други малки момиченца.

Три години след като бяха избягали кралската армия надви врага в голяма битка и кралските дракони изгориха чуждата столица. В мира, който последва, северните провинции отново смениха владетеля си. Тери възвърна духа си, омъжи се за един млад търговец и остана на юг. Джеф и Адара се върнаха с татко си във фермата.

Когато удари първият студ, всички ледени гуцери изпълзяха навън, както правеха винаги. Адара ги гледаше с усмивка и си спомняше как беше някога. Но не се опитваше да ги докосва. Бяха студени и крехки малки същества и топлината на дланите ѝ щеше да ги нарани.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.